

Men hos Bjergfinken er den brune Form ulige hyppigere end den blaa, der snarere maa betegnes som sjælden og næppe nogensinde fremtræder med saa klare Farver, som man ofte finder hos Bogfinken.

Kristiania, den 26. Februar 1923.

ANMELDELSER.

Henning Weis: KÆRHØGE. IAGTTAGELSER FRA VESTJYDSKE YNGLEPLADSER.

G. E. C. GADS FORLAG, KØBENHAVN 1923.

Udgivet med Understøttelse af Carlsbergfondet ved
P. JESPERSEN og Å. VEDEL TÅNING.

I en af D. O. F.'s første Udflugter deltog en ung 15aarig Discipel Henning Weis, der straks tiltrak sig de Ledendes Opmærksomhed ved den glødende Interesse, han lagde for Dagen over for Studiet af Fuglene. Gennem hele sin tidligste Ungdom anvendte han al sin Fritid til at studere Fuglene baade i Bøger og i Naturen, og da han var Skolen kvit, færdedes han saa at sige altid ude og skaffede sig en saadan Viden om vor Fauna, at den Opmærksomhed, han fra første Færd tiltrak sig, hurtigt forvandlede til noget andet og mere hos de faa, der fik den Glæde at lære ham nærmere at kende og oplevede at færdes med ham ude. Beskeden og mandig i Kraft og Sind, aarvaagen og kritisk i Jagttagelser og Slutninger var han saa tiltrækkende og indtagende, som kun ganske enkelte, og skønt intet laa ham fjernere end at søge at virke tiltrækkende, har Henning Weis blandt sine Venner efterladt et Minde om sin Personlighed, der stadig vil faa Billedet og Savnet af ham til at træde frem for dem, naar det forundes dem at se de Syner og opleve de Glæder, som kun Naturen kan give, og som de have nydt sammen med ham.

Vanskeligheder syntes ham kun til for at overvindes, men han kæmpede helst ene; saaledes ogsaa i den sidste Kamp med den langvarige Sygdom, der sluttelig tog hans Liv. Det var Weis saa ligt, at han i den lukkede sin Dør af for alle undtagen sine aller-nærmeste.

Man forstaar godt, at de to Venner, der nænsomt have besørget Udgivelsen af hans efterladte Manuskript, fristes til at sammenstille hans Virken og Navn med Fabers, og uvilkaarligt mindes man Brehms Ord ved dennes Død: Er starb zu früh für seine Familie, zu früh für sein Amt, zu früh für seine Freunde und viel zu früh für die Wissenschaft. Er vereinigte was sich bey wenigen Menschen zusammenfindet, einen scharfen Blick, einen unermüdlichen Fleiss,

eine Verachtung aller Gefahren und Beschwerden und eine seltene Folgerichtigkeit. Damit verband er eine grosse Bescheidenheit, ungewöhnliche Achtung gegen die Verdienste Anderer und ein geduldiges Ertragen fremder, seiner Ansicht widersprechender Meynungen. Als Freund war er gefällig, dienstfertig, uneigennützig, treu und zart, und als Schriftsteller in seinem Ausdrücke bestimmt und in seinen Schilderungen gern ausführlich, aber lebendig und anziehend. Jedes Blatt dieses Mannes ist ein deutlicher Beweis seines grossen Geistes, der noch viel geleistet haben würde. Warum es der Vorsehung gefiel, einen solchen Mann sobald aus unserer Mitte abzurufen, kann der menschliche Verstand nicht ergründen. Die göttliche Weisheit weiss es allein.«

Ikke blot Weis' Venner, men alle Venner af dansk Natur have skellig Grund til at glæde sig over, at det er lykkedes at faa denne Bog frem, og det paa en Maade, der gør baade Forlægger og Fremstillere af Tekst og Billeder lige megen Ære. Det er en Nydelse at se dens Billeder og en Nydelse at læse den. Kun de, der vide, hvor uendelig vanskeligt det er at gøre indgaaende Studier over Fuglenes intime Liv, kunne værdsætte det Arbejde, det har kostet at skrive disse Sider; kun erfarne Fotografer kunne forstaa, hvilken Udvælgelse der kræves for at frembringe saadanne Billeder som de her foreliggende; men den Omstændighed, at de fremtræde med en vis Selvfølgelighed, gør ingenlunde Bogen mindre indtagende. Skildringer som denne af Fugleliv have naturligvis set Lyset ogsaa i andre Lande, til Eksempel i England, Amerika og vore Nabolande Sverig og Norge, men Weis' Bog staar i saa fuldt Maal paa Højde med Udlandets, at dansk ornithologisk Litteratur nu med Rette kan siges at være jævnbyrdig med Verdenslitteraturens bedste Frembringelser paa dette Omraade.

Weis' Minde vil leve videre blandt hans Venner, og hans Bog vil blive staaende i dansk ornithologisk Litteratur som et Minde om en mandig og dygtig ung Forsker og som Eksempel paa, hvorledes biologiske Studier skulle drives.

E. Lehn Schiøler.